

Magdalena Zamorska.

Kulturoznawczyni, członkini Laboratorium Humanistyki Współczesnej UW.

Bada działania, sytuacje, translacje w przestrzeni polskiej nowej choreografii. Spekuluje wokół możliwych ścieżek dostępu: humanistyki do choreografii i choreografii do humanistyki. Choreografia interesuje ją zarówno jako przedmiot badań, jak i pojęcie oraz kategoria badawcza. Choreograficzny performans i choreograficzny obiekt jako to, z czym wchodzi się w relację jako widz. Choreografowanie (szerzej) jako sytuowanie przepływu w konkretnych ciałach, obiektach, jako inicjowanie związków i sytuacji, modelowanie zagadnień i problemów. Choreografia (dalej) jako operacyjna kategoria badawcza: czy myślenie choreograficzne pozwala wytworzyć lub ustabilizować nowe obiekty, nowe przedmioty badawcze?

Temat rozmowy

MIGROWANIE wraz z CHOREOGRAFIA (przez słowa, myśli, sytuacje, kolektywy i dyscypliny)

Jak szeroko i jak daleko można choreografię pomyśleć? Chciałabym porozmawiać o choreografii jako o pojęciu niestabilnym, przedmiocie ryzykownym. Wspólnie wyrysować mapę wędrówki pojęcia pomiędzy przedmiotami, słowami, dyscyplinami (Mieke Bal), wypatrywać nagłych przejść od pojęcia opisowego do operacyjnego (Doris Bachmann-Medick), przyjrzeć się procedurom wytwarzania choreografii-obiektu przez niestabilne kolektywy działające w zmiennych warunkach (Bruno Latour). Prześledzić drogę choreografii od obiektu(ów) przez metaforę do interdyscyplinarnego pojęcia(?). Podczas rozmowy każdy z nas będzie ekspertem, specjalistą ds. choreografowania doświadczenia, wprawiania w ruch ciał, myśli, obiektów, komponowania układów, sytuacji, relacji. Co się wyłoni, co się stanie, gdy w naszym codziennym zgiełku rozpoznamy splątane trajektorie choreograficznych przemieszczeń?